

Сергій Позняк – не лише відомий бізнесмен та меценат. Він – ветеран АТО, який у складі НГУ боронив Україну від ворога на сході країни. У 2014 році Сергій залишив свій бізнес – консалтингову групу компаній FGK Financial Group, та вступив до лав батальйону «Золоті ворота». Зараз він знову успішно керує своєю компанією та активно допомагає колишнім бійцям АТО та ООС починати свій бізнес у мирному житті, співпрацює з військовими та займається соціальними та патріотично-виховними проектами для дітей. Чому Сергій Позняк радить усім бізнесменам побувати у зоні бойових дій, чому він сам вирішив піти на війну, та як, на його думку, виграти у «гібридній війні», – про це та багато іншого читайте далі в ексклюзивному інтерв'ю.

Сергій, розкажіть, як ви прийняли рішення стати на захист України зі зброєю у руках? Навіть не враховуючи природний ризик бути вбитим на війні, ви у будь-якому випадку ризикували своїм бізнесом... На той момент приймати рішення було легко. Було очевидно, що потрібно йти і боронити свою Батьківщину. Тим більше, що, маючи військову спеціалізацію, я не міг не піти. Я міг відмовитись, але вирішив цього не робити, і потрапив до учбового підрозділу батальйону «Золоті ворота» у селі Старе. Там я став інструктором. Я розумів ризики для бізнесу у ситуації, коли його власник вилучається із самого бізнесу на певний час. Тому я трохи хвилювався. Але мені пощастило із моєю командою! Незважаючи на всі труднощі, вони впровадили низку інструментів систематизації бізнесу, підхопили прапор компанії і понесли його за собою. Молоді хлопці та дівчата, переважно переселенці із Донецької та Луганської областей, одразу включилися в роботу. Ця ситуація навіть допомогла остаточно систематизації бізнесу, який показав гарні результати, системність та незалежність навіть без власника. Іноді можна почути такий вираз: «Давайте не будемо про війну, до чого тут ця політика?». Чи не здається вам, що люди часто плутають війну з Росією за саме існування України з політичними «розбіжностями»?

Кожна нація має право на існування. І це зовсім не «розбіжності». Якщо ми не будемо, якщо покажемо, що не готові захищати себе на усіх фронтах (військовому, політичному, дипломатичному)... Така нація втрачає право на існування. У даний час це не просто агресія, це намагання будь-що знищити Україну як державу, знищити її націю. Це не «розбіжність», це мета іншої країни-агресора.

Розкажіть про свій бойовий шлях. Ви й зараз є бійцем Національної гвардії? Якщо так, то скільки ще плануєте ним залишатися?

У 2016 році я демобілізувався із лав Національної гвардії, але залишився її бійцем у своєму серці. Я багато контактую з різними підрозділами та командуванням НГУ. Приймаю участь у підвищенні боєздатності НГУ, і це моя любов. Я пройшов не одну ротацію. Свого часу також служив у батальйоні імені Кульчицького. І по цей день я досить часто буваю у зоні проведення ООС. Бойовий шлях, виїзди до зони АТО почалися для мене у вересні 2014-го року у складі батальйону «Золоті ворота». У 2015-му я перевівся і воював у складі НГУ. У 2014-2015 роках воював у Донецькій області, а вже з 2015-го – у Луганській. Я пам'ятаю, – коли були вибори, інтенсивність масштабних бойових дій спала. Проте активізувалися ДРГ ворога, а боротьба з ними – одна з головних задач НГУ; у той період було дуже багато операцій з їх знешкодження.

По ТБ ми чуємо постійні заяви влади про «покращення» боєздатності нашого війська (Прим.: Я маю на увазі і ЗСУ, і НГУ). А як змінилося ставлення до війни самих бійців? Вони стали вмотивованіші чи, можливо, навпаки?

Мотивація не змінилася. Зате змінився рівень професійної підготовки бійців. З'явився цілий прошарок, навіть ядро з досвідчених військових, що вміють воювати. Армія за чотири роки змінилася кардинально. Зараз у Широкіно, Гнучово я бачу, як якісно змінились наші війська. Я бачу їхню підготовку, їх оснащення, їх бойові навички – це небо і земля у порівнянні з 2014 роком. Але цим потрібно постійно займатися. Методики налагодження та створення обороноздатних дієвих підрозділів у нас є. Але масштабувати – у нас це важко. Це важкий процес, тим більше, що дехто не вбачає у цьому власної вигоди.

Як ця війна змінила вас? Чи змінилося ваше ставлення до партнерів, бізнесу, суспільства в цілому? Війна змінює всіх. Я раджу усім своїм колегам-підприємцям з'їздити до зони проведення ООС хоча б на тиждень. Вже на третій-четвертий день людина там змінюється. Вона розуміє, що чорне – це чорне, біле – це біле, так – це так, ні – це ні. Немає напівтонів, якихось недомовок. Все чітко і конкретно, і ціна цьому – життя. А все інше, матеріальне, відходить на другий план. Повернувшись з АТО, я відмітив у собі зміни. Я почав приймати рішення швидше, незаангажовано і без страху. А що мене вже може налякати?.. При цьому, я роблю все виважено. Мене не можна купити. Я розумію, що матеріальні речі не мають великої ваги: одне влучання снаряду – і їх більше немає. На перший план вийшли людські стосунки, що, звісно, допомагають отримати результат. А саме: принести користь людям. Це ніби твоя «бойова задача», і ти виконуєш її, не дивлячись ні на що. І ще цікава деталь... Деякі параграфи «Бойового статуту сухопутних військ» майже один в один збігаються із правилами ведення бізнесу. Думаю, нашим бізнесменам не зайвим буде його перечитати. Там добре розписано, як керувати людьми, захоплювати «ринки» та брати нові «висоти».

Яким чином громадянин України може виявити свою громадянську позицію та патріотизм, не беручи до рук зброю?

Будь-хто може виявити свою громадянську позицію та патріотизм – розмовляти українською мовою, пропагувати національну атрибутику, розвивати бізнес, піклуватися про національні інтереси, купувати українське... Пунктів багато. Але найкращий метод – бути успішним українцем, знаходити у нашому народі найкраще і розповідати про це.

Зараз ви активно працюєте з волонтерськими організаціями та підтримуєте ветеранів АТО (зараз ООС), що починають власну справу. Для вас це щось особисте, чи теж прояв громадської позиції, певний обов'язок?

Звісно для мене це особисте! Я сам розумію, що це таке – повернутися з війни і не розуміти, куди себе подіти у цьому світі. Коли ти звик жити у бліндажі, коли звик до мінімуму, коли звик, що ось – ворог, а ось – ти, то в цьому світі напівправди стає важко. Дається в знаки загострене почуття справедливості. Тому хлопцям потрібно чимось займатися. І слава Богу, коли хлопці беруться за бізнес, а не за зброю. Я завжди намагаюсь допомагати ветеранам, і вони це знають. Вони змінилися на війні, вони бачили, як гинуть їх товариші, вони ризикували своїм життям. Це взагалі обов'язок і народу, і держави – допомагати тим, хто їх захищав.

Чи можна очікувати, що українське суспільство вже у повній мірі зрозуміло значення цієї війни? Чи готові українці бути гідними тих, хто захищає їх на сході?

Скажу із власного досвіду: у переважній більшості люди зрозуміли, що йде війна, зрозуміли, що ми захищаємо свої території, свої інтереси, свої цінності. Вони вже розуміють, що відбувається на сході, розуміють важливість цих процесів та необхідність повернення окупованих територій. І ті, хто захищають там Україну, прийшли туди з усвідомленням того, що захищати Батьківщину – це честь та обов'язок кожного громадянина.